

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ НАВЧАННЯ УКРАЇНЦІВ СИНТАКСИСУ ПОЛЬСЬКОЇ МОВИ

У статті висвітлюються теоретичні засади навчання українців синтаксичної будови польського речення, зосереджено увагу на причинах інтерферентного впливу української мови на польське мовлення українців, зроблено дидактичні висновки з порівняння синтаксичних конструкцій української та польської мов.

Генетична спорідненість української та польської мов сприяє засвоєнню студентами-українцями синтаксичної системи польської мови. Типи синтаксичного зв'язку, будова речень в цілому характеризуються в обох мовах як подібні. Це зумовлює дію транспозиції, що полегшує процес засвоєння будь-якої другої мови, проте в стратегії навчання українців польської мови не можна нехтувати граматичними особливостями кожної з мов, адже саме вони провокують дію міжмовної інтерференції, викликають труднощі, спричиняють помилки в мовленні [1]. Організуючи процес вивчення польської мови українцями, зокрема її синтаксичної системи, слід обирати методичну стратегію, що передбачає зосередження уваги на особливостях польської мови та опору на компетентність студентів у синтаксисі, набуту ними при вивченні рідної мови. Науковим підґрунтям такої стратегії є матеріал контрастивного аналізу української та польської мов, а також дидактичні рефлексії, які будуються на ньому і допомагають знайти оптимальні шляхи навчання українців польської мови, у тому числі синтаксису. Проблема особливостей опанування синтаксису польської мови українцями порушувалась вченими [2], проте вона не втратила своєї актуальності з огляду на зростання паритетного інтересу до вивчення польської мови з боку українців і української з боку поляків.

Об'єктом нашого дослідження є процес засвоєння синтаксису польської мови студентами-українцями, предметом – стратегія організації вивчення польської мови, зокрема теоретичні засади засвоєння будови речення з опорою на компетентність українців з урахуванням особливостей польського синтаксису. У цій статті ми зупинимось на найважливіших особливостях синтаксису простого речення та виявленні лінгвістичної природи інтерферентних помилок.

В обох мовах будова простого речення переважно збігається, хоча є певні відмінності. Підмет простого речення може виражатися іменником, субстантивованими словами (прикметниками, числівниками, займенниками) та інфінітивом або словосполученням: *Polali się ły me czyste, rżęsiste.* (A. Mickiewicz); *Ktoś odcedza makaron, ktoś grabi liście w ogródku.* (W. Szyborska); *Хрущі над вишнями гудуть.* (Т. Шевченко);

Несказане лишилось несказаним. (Л. Костенко); І світ летить, ніхто у нім не тужить (М. Матіос).

Звертають на себе увагу особливості координації підмета і присудка. В українській мові у двоскладному реченні при підметі, що виражений словосполученням кількісного числівника та іменника або особового займенника, форму присудка визначає семантика [3, с. 500]. У разі, коли увага зосереджується на кількості, присудок набуває форми однини, наприклад: На столі залишалось тільки три книжки. Якщо мовець наголошує на дії, присудок набуває форми множини, наприклад: Три тополі при дорозі похилилися від туги; Дев'ять братів пішли на полювання, а сестричка лишилася прями; Народилось нас у матері семеро, та вижили лише четверо.

У польській мові підмет, до складу якого входять числівники *dwa, trzy, cztery*, вимагає від присудка у теперішньому часі дієслівної форми 3 особи множини, а підмет з числівниками від *pięć* і далі – однини, у минулому часі нормативно слід використовувати дієслівну форму середнього роду однини [4, с. 1602], наприклад: Dwie filizanki stoją na stole. Trzy dziewczyny śpiewają w chórze. Sześć książek stoi na półce. Dziewięć osób siedzi przy stole, trzy – stoją obok. Cztery tygodni minęło od tego przypadku. Siedmiu studentów poszło na koncert.

Для студентів-українців вибір форми присудка в залежності від числівника у складі підмета та часу дієслова-підмета є незвичним, такого в їхній рідній мові немає, тому це справляє чималі труднощі і нерідко викликає інтерферентні помилки в польському мовленні, наприклад: Na półce stoi dwie książki (замість stoją). Pięć książek leżą na stole (замість leży). Zadanie wykonały tylko dziewięć osób (замість wykonało). Już jednaście dni minęły od tej pory (замість minęło). Siedmiu studentów wyjechali do Warszawy (замість wyjechało). Cztery moje koleżanki jedzie do Krakowa (замість jadą).

Особливістю польської мови є те, що присудок у формі 1 або 2 особи уживається без підмета, відсутність якого легко компенсується особовими закінченнями дієслівної форми присудка, наприклад: Deszcz pijemy, nic nie jemy (К. Gałczyński). Spytałam go o tamte czasy (W. Szymborska). A już jesteś nawieki zakochany w urodzie Warszawy (К. Gałczyński). Особовий займенник у ролі підмета використовується, коли необхідно логічно підкреслити діючу особу: Ja jestem spokój twych nocy i walka dnia, i modlitwa, i długi obłok złocisty. Ty jesteś światłem świata i pieśnią mojej drogi (К. Gałczyński).

В українській мові у двоскладних реченнях підмет у формі займенника 1 і 2 особи активно використовується, наприклад: Я нас ягнята за селом (Т. Шевченко). Я на гору круту крем'яную буду камінь важкий підіймать (Л. Українка). Я бачив дивний сон (І. Франко). Польські конструкції з пропуском підмета у 1 і 2 особі сприймаються студентами-українцями не як особливість польського синтаксису, а скоріше як еквіваленти

односкладних означено-особових речень. У їхньому мовленні часто зустрічаються конструкції із займенником 1 та 2 особи у ролі підмета, що нетипово для польської мови, наприклад: *Ja nigdy nie byłam w Warszawie. Latem my poechaliśmy na Krym* (носії польської мови сказали б: *Nigdy nie byłam w Warszawie. Latem poechaliśmy na Krym*). Вважаємо за потрібне зазначити, що подібні конструкції, хоча й нетипові для польської мови, проте вони не перешкоджають комунікації.

Синтаксична конструкція простого речення із значенням приналежності в українській мові може бути представлена двома варіантами, наприклад: *У мене є книжка. Я маю книжку*. У польській мові значення приналежності виражається тільки однією конструкцією, наприклад: *Mam chusteczkę haftowaną, co ma cztery rogi*. Синтаксична синонімія конструкцій в українській мові стає причиною використання конструкції, що нехарактерна для польської граматики, наприклад: *U mego brata jest ta książka* (замість *Mój brat ma tę książkę*). *U mojej siostry była możliwość pojechać do Warszawy* (замість *Moja siostra miała możliwość*). *U niego jest dobra pamięć* (замість *On ma dobrą pamięć*). Наші спостереження засвідчують досить поширене вживання конструкцій, що нехарактерні для польської мови і можливі як варіант в українській мові. У той же час дослідники відзначають, що поляки, говорячи українською, у 90 % випадків віддають перевагу конструкціям з дієсловом *мати*, і тільки у 10 % випадків користуються конструкціями з дієсловом *є* [5, с. 71], що пояснюється відсутністю такої конструкції у їхній рідній мові.

Простий дієслівний присудок в обох мовах здебільшого виражається особовими дієслівними формами. Наприклад: *Pomarańczą księżyc wypływa z rzeki*. (К. Gałczyński). *Рече та стогне Дніпр широкій* (Т. Шевченко). Складений іменний присудок має у кожній з мов певні особливості. В українській мові у теперішньому часі вживається так звана нульова зв'язка, на що нерідко вказує наявність тире, наприклад: *Сестра хвора. Вже пізно. Я – викладач, а Володимир – лікар з великим досвідом*. Хоча використання зв'язки у формі дієслова теперішнього часу не буде порушенням норм української літературної мови, проте воно притаманне книжному мовленню або несе особливе семантичне і стилістичне навантаження у художньому тексті, наприклад: *Я єсть народ, якого правди сила ніким звоєвана ще не була*. (П. Тичина).

У польській мові дієслово-зв'язка *być* у складі присудка обов'язкова не тільки у майбутньому і минулому, а й у теперішньому часі, наприклад: *Jesteśmy częścią w zespole, z niego płynie nasza siła* (К. Gałczyński). *Miłość jest dębem złotym* (К. Gałczyński). Проте у польській поезії нерідко трапляються конструкції, у яких дієслово-зв'язка відсутнє, наприклад: *Szosa ślizkie* (W. Szymborska). *Noc taka srebrna naokół* (К. Gałczyński). *Spokój i cisza w pożółkłych trawach sawanny* (W. Szymborska), а також неповні речення з пропуском дієслова-зв'язки, наприклад: *Jego oczy są straszne, twoje – tylko miłe* (К. Gałczyński).

У польській мові функцію зв'язки при підметі, вираженому іменником, може виконувати займенник *to*, наприклад: *Warszawa to współczesna stolica Polski*. В українській мові подібні конструкції також мають місце, наприклад: *Київ – це столиця України*. Звертає на себе увагу різна пунктуація та різні займенники в обох мовах. У західноукраїнських діалектах поширена конструкція, що включає польську модель і український займенник, наприклад: *Львів – то старе місто*. Говорячи польськи, студенти-українці дуже часто ігнорують дієслово-зв'язку в теперішньому часі (наприклад: *Ja student Państwowego Uniwersytetu, a mój brat inżynier*). Таке мовлення порушує синтаксичну гармонію польської мови, хоча не має комунікативної значущості, суттєво не впливає на процес порозуміння між мовцями.

Іменна частина складеного присудка в обох мовах може бути виражена формами називного або орудного відмінка. Наприклад: *Він – студент інституту філології. Він є студентом другого курсу. Вона вже давно бабуся. Вона щаслива, що стала бабуцею. On jest rozumny. On jest studentem na wydziale fizyki*. Вибір відповідної форми іменної частини присудка (називний або орудний відмінок) у кожній із мов визначають різні критерії. В українському синтаксисі форма іменної частини більшою мірою залежить від семантики. У присудку, що характеризує постійну ознаку, іменна частина має форму називного відмінка, наприклад: *З розмови стало відомо, що він француз. Поговорювали, що вона була глуха зроду*. Якщо присудок має значення непостійної ознаки, його іменна частина набуває форми орудного відмінка, наприклад: *Я вже став дорослим. Після цього він вже був обережним*. Проте така вимога не є суворою, і в українському мовленні допустима синонімія цих форм, наприклад: *Він був кмітливий хлопець. Він був кмітливим хлопцем*.

У польському складеному присудку форма іменної частини суворо обумовлюється приналежністю до певної частини мови: іменник вимагає орудного відмінка (*Jestem Ukrainką. On jest Ukraincem*), а прикметник і усі слова, що відмінюються за зразком прикметника, – називного відмінка, наприклад: *Widoczność będzie słaba. Poranek spodziewany jest chłodny i mglisty* (W. Szymborska). *Ty jesteś taka mała, ty jesteś jak lira*. (K. Gałczyński). Слід звернути увагу на те, що у разі поширення іменника означенням, останнє також набуває форми орудного відмінка. Наприклад: *Ona była ładną dziewczyną. Piotr jest sympatycznym chłopcem*. Ці синтаксичні особливості української та польської мов провокують численні помилки у польському мовленні українців, зокрема у побудові речень зі складеним іменним присудком у теперішньому часі. Часто студенти не використовують дієслово-зв'язку, добирають невідповідну форму іменної частини присудка, наприклад: *Ona studentka pierwszego roku* (замість *Ona jest studentką*). *Ja młodszy syn w swojej rodzinie* (замість *Jestem młodszym synem*). *Pan rektor – człowiek wielkiego umysłu* (замість *jest człowiekiem*). Наші багаторічні спостереження за польським мовленням

українських студентів свідчать про те, що вони не завжди враховують частину мови, що входить до складу іменного присудка, оскільки в їхній рідній мові форма іменної частини складеного присудка не залежить від частини мови, якою вона виражена. При виборі форми іменної частини присудка студенти-українці найчастіше керуються семантикою, а можливо, не зважають ні на те, ні на інше. Це видно з численних прикладів: *Główna bohaterka utworu jest Hiszpanka* (замість *Hiszpanką*). *Moja babcia już jest emerytka* (замість *emerytką*). *Mój kolega zacięty kibic* (замість *jest zaciętym kibicem*). *Dziewczyna była ładną, ale nie bardzo dobrą* (замість *ładna, dobra*). *Czy jesteś Polak?* (замість *Polakiem*). *Córka pani szlachetna i rozumna osoba* (замість *jest szlachetną i rozumną osobą*). Як бачимо, при використанні у польській мові конструкцій з іменним складеним присудком українські студенти схиляються до граматичної синонімії форм із називним і орудним відмінком, що характерно для української мови.

У польській та українській мовах є певна різниця форм прямого додатка. В українській мові він може виражатися родовим і знахідним відмінком, наприклад: *Писати лист.* / *Писати листа*. При запереченні також можливі дві форми, хоча перевага надається родовому відмінку. У польській мові при запереченні єдиною можливою є форма родового відмінка, наприклад: *Tylko weseli studenci do strachu nie meli chęci*. (К. Gałczyński). *Jego śladow na piasku żaden wicher nie zatrze*. (К. Gałczyński). Цікаво, що у польському мовленні українських студентів нами не відмічені інтерферентні помилки, що могли б бути викликані зазначеною різницею.

Потребує до себе уваги порядок слів у реченні. В українській мові він довільний (порівняймо: *Хлопець не був дуже розумним. Дуже розумним хлопець не був*), хоча й прагматично обумовлений (порівняймо: *Цей хлопець не дуже розумний. Не цей хлопець дуже розумний*).

У польській мові порядок слів також є вільним, проте передбачає певні правила: прикметникові означення поділяються на такі, що характеризують (*charakteryzujące*), і такі, що кваліфікують (*kwalityfikujące*). Означення, що характеризує (інформує про якість, зовнішні та внутрішні ознаки), передує означуваному слову, наприклад: *współczesny rozwój, swobodne kontakty*. Означення, що кваліфікує, уживається після означуваного слова, наприклад: *język polski, metoda badawcza, odmiana terytorialna, procesy interferencyjne*. Нерідко дослідники пов'язують місце означення з розрядом прикметника і зазначають, що якісні прикметники передують означуваному слову [6, с. 315]. Помилки, що пов'язані з порядком означення, у польському мовленні студентів-українців зустрічаються часто, і хоча вони не є комунікативно значущими, проте впливають на загальне естетичне враження від тексту, так би мовити, «виказують» іноземного мовця.

Є певні відмінності у формах предикативного центру односкладних речень української та польської мов. Так, в українській мові предикативним центром у неозначено-особовому реченні є дієслово у формі 3 особи множини (наприклад: *У газетах повідомляють про небезпеку пожеж*), а в безособовому – зворотне дієслово у формі 3 особи однини (наприклад: *Робиться усе можливе для допомоги постраждалим*). У польській мові у цьому значенні використовуються безособові конструкції, в яких головний член речення має форму дієслова 3 особи однини з додаванням зворотного займенника *się*, наприклад: *W gazetach pisze się o pożarach w lasach. W takim razie mówi się o leczeniu*. Ця синтаксична відмінність найчастіше спричиняє нехтування студентами-українцями зворотнім займенником *się*, студенти надають перевагу неозначено-особовим реченням, наприклад: *W książkach piszą o wielu rzeczach* (замість типового для польської мови *pisze się*). І хоча при цьому граматична норма польської мови не порушується, проте мовлення втрачає суто польське забарвлення.

Традиційною типологічною ознакою українського синтаксису вважається домінування активних конструкцій [7, с. 14]. Українські мовці частіше кажуть *Ми побудували дім*, ніж *Дім побудований нами*. Пасивні конструкції зазвичай поширені у науковому стилі, хоча надмірне їх використання мовознавці кваліфікують як негативне явище [8, с. 41]. У сучасній польській літературній мові пасивні конструкції не викликають застережень, вони є часто уживаними, хоча й стилістично забарвленими, наприклад: *Hasło „niepokój”, uznane przez nich za sprośne, nie miałoby odwagi znaleźć się w słowniku. (W. Szymborska)*. Польські мовці можуть використати один з варіантів: *Dom zbudowany przez nas. Zbudowaliśmy dom*. Звертає на себе увагу різна граматична форма слів, що називають виконавця дії у пасивних конструкціях обох мов. Це орудний відмінок без прийменника в українській мові (*ким?*, *чим?*) та знахідний відмінок з прийменником у польській мові (*przez kogo?*, *co?*). Порівняймо: *Книжка нами прочитана. / Книжку нами прочитано. Książka została przeczytana przez nas*. Ці синтаксичні особливості викликають інтерферентні помилки у польському мовленні студентів-українців. Часто можна спостерігати неправильну побудову пасивних конструкцій, наприклад: *Książka przeczytana nami* (замість *przez nas*). *Obraz stworzony malarzem* (замість *przez malarza*). *Nasze spotkania zostały zapomniane tobą* (замість *przez ciebie*). *Wycieczka była zorganizowana komitetem studentów* (замість *przez komitet*).

Для сучасної української літературної мови нехарактерним є використання активних дієприкметників теперішнього часу із залежними словами. Їх уживання мовознавці кваліфікують як явище штучне, неприродне для мови і радять замість них уживати еквівалентну конструкцію з підрядним означальним реченням [3, с. 400]. Наприклад: *Я помітив дівчину, яка сиділа у затінку* (замість *Я помітив сидячу у затінку дівчину*). Для польської мови, навпаки, уживання активних

дієприкметників теперішнього часу є нормативним. Наприклад: *Ostatni panujący Piast, Kazimierz Wielki, złożył wiele miast. Jak marząca o szczęściu narzeczona młoda zbudzi się* (A. Mickiewicz). *Dwie chcące żyć istoty zerwane do biegu. Bez błędów poznającą który ptak jest który. Bez lęku wskakującą do głębokiej wody* (W. Szyborska). Наші спостереження показали, що нерідко українські студенти у польському мовленні уникають конструкцій з активними дієприкметниками, замінюючи їх підрядними реченнями.

Є певні особливості в оформленні питальних речень у кожній з мов. Так, в українській мові в таких реченнях питальна частка *чи* може вживатися, а може бути відсутньою. Порівняйте: *Чи ви говорите українською? / Ви говорите українською? Чи хтось про мене запитував? / Хтось про мене запитував?* У польській мові перевага надається конструкціям з питальною часткою, наприклад: *Czy pan mówi po polsku? Czy ktoś o mnie pytał?* У польському мовленні студентів-українців нерідко можна спостерігати питальні конструкції без питальних часток, наприклад: *Pan był w Kijowie?* (замість *czy pan był*) *Kolega oglądał tę wystawę?* (замість *czy kolega oglądał*). Зауважимо, що подібні помилки не є комунікативно значущими, проте вони не відбивають польського узусу.

У заперечних конструкціях спостерігаються особливості форм прямого додатка. В українській мові норма допускає уживання знахідного і родового відмінків, наприклад: *не читав ту книжку / не читав тієї книжки*. У польській мові перевага надається родовому відмінку, наприклад: *nie czytałem tej książki, nie oglądałem tego filmu*. Ці синтаксичні стереотипи обох мов пояснюють, чому студенти-українці у польському мовленні доволі часто обирають форму додатка при запереченні.

Є відмінності в оформленні синтаксичного зв'язку керування в українській та польській мовах. Нерідко залежні слова у словосполученнях набувають різної граматичної форми, при них використовуються різні прийменники, наприклад:

<i>упевнений (у чому?)</i>	<i> pewny (czego?)</i>
<i>уживати (що?)</i>	<i> używać (czego?)</i>
<i>звітувати (про що?)</i>	<i> składać sprawozdanie (z czego?)</i>
<i>дозволяти (що?)</i>	<i> pozwalać (na co?)</i>
<i>переконатися (у чому?)</i>	<i> przekonać się (o czym?)</i>
<i>запитати (про кого, що?)</i>	<i> zapytać (o kogo, co?)</i>
<i>турбуватися (про кого, за кого?)</i>	<i> troszczyć się (o kogo, co?)</i>
<i>скучати (за ким, чим?)</i>	<i> tęsknić (za kim, czym?)</i>
<i>охороняти (від чого?)</i>	<i> chronić się (przed czym?)</i>
<i>обрати (ким?)</i>	<i> wybrać (na kogo?)</i>

Запорукою засвоєння студентами норм керування у польській мові є контрастивний аналіз української та польської мов і висновки з нього, спостереження над синтаксичними конструкціями польської мови, активне використання їх у власному мовленні, виконання достатньої кількості тренувальних вправ, у тому числі на прямий і зворотній переклад.

Хочеться зауважити одну з особливостей польського мовленнєвого етикету, яка також може накладати свій відбиток на польське мовлення українців, у тому числі на його синтаксичну будову. Так, поляки до присутньої при розмові особи (або осіб) звертаються з використанням слів *pan, pani, państwo*, наприклад: *Jak się pan czuje? Jak się pani nazywa? Jak państwo dojechali?* [9, с. 164–165]. Подібні конструкції українською мовою мають уживатися без слів *пан, пані, панство*, а з використанням особового займенника 2 особи множини, що надає всій конструкції додаткового значення поваги, наприклад: *Як ви себе почуваєте? / Як ви почуваєтесь? Як вас звати? / Як ваше ім'я? Як ви доїхали?* Нехтування такими соціокультурними тонкощами викликає недоречне уживання слів *пан, пані, панство* в українському контексті, що у більшості українців на підсвідомому рівні асоціюється з певною соціальною нерівністю мовців або створює іронічний ефект, наприклад: *Як пан себе почуває? Як панство доїхали?* Непризвичаєні до уживання слів *пан, пані, панство*, українські студенти і в польському мовленні не використовують їх, а вживають особовий займенник *ви*, наприклад: *Jak was nazywać? Jak wasze zdrowie? Jak sprawu u waszego męża?* При цьому порушується польський мовленнєвий етикет, у поляка може створитися про співрозмовника хибне враження як про невиховану, грубу людину. Зауважимо, що у сучасній польській мові займенник 2 особи множини у формах ввічливості зустрічається у діалектах або зрідка в художній літературі [9, с.166], наприклад: *Próbuje teraz w przygodnym wierszyku wymawiać Wam, Czytelnikom, że to było smute* (W. Szymborska).

Таким чином, порівняльний аналіз синтаксичних конструкцій української та польської мов – це одна з важливих теоретичних засад навчання українців польської мови, він дає можливість виявити особливості кожної з них та прогнозувати міжмовну інтерференцію, яка підтверджується спостереженнями за польським мовленням українських студентів. Використання синтаксичних компетентностей студентів, а також контрастивного аналізу з наступними дидактичними рефлексіями дозволяє передбачити помилки й урахувати їх, забезпечує ефективність процесу навчання студентів-українців польської мови.

Список використаних джерел та літератури

1. Misjac. N Kompetencja lingwistyczna w nauczaniu Ukraińców języka polskiego jako obcego / Natalia Misjac. // Українська полоністика.— Житомир: Вид-во ЖДУ ім. І. Франка, 2010.— № 7.— С. 111–120.
2. Мова як іноземна: проблеми сертифікації за європейськими стандартами : зб. наук. праць за матеріалами Міжнародної наук. конф, 23–24 квітня 2009 року / за ред. О. Антонів, А. Кравчук, Й. Тамбор.— Львів : Українська академія друкарства, 2010.— 144 с.
3. Ющук І. Українська мова // Іван Ющук.— К., 2004.— 640 с.
4. Wielki słownik poprawnej polszczyzny PWN / pod red. Andrzeja Markowskiego.— Warszawa : Wydawnictwo Naukowe PWN, 2005.— 1708 s.

5. Огорілко О. Питання синтаксису в сертифікації мови як іноземної (на польському та українському матеріалі) / Оксана Огорілко // Мова як іноземна: проблеми сертифікації за європейськими стандартами : зб. наук. праць за матеріалами Міжнародної наук. конф., 23–24 квітня 2009 року / за ред. О. Антонів, А. Кравчук, Й. Тамбор.— Львів : Українська академія друкарства, 2010.— С. 65–73.
6. Кононенко В. І., Кононенко І. В. Контрастивна граматики української та польської мов : навч. посіб.— К. : Вища шк., 2006.— 391 с.
7. Городенська К. Синтаксична специфіка української наукової мови / К. Городенська // Українська термінологія і сучасність: зб. наук. праць.— К., 2001.— Вип. IV.— С. 11–15.
8. Лаврінець О. Статус пасивних конструкцій в сучасній українській мові / О. Лаврінець // Наукові записки. Філологічні науки.— Національний університет "Києво-Могилянська академія".— К., 2008.— Т. 85.— С. 44–44.
9. Barbara Bartnicka, Halina Satkiewicz. Gramatyka języka polskiego. Podręcznik dla cudzoziemców.— Wydanie IV.— Warszawa, 2000.— 275 с.

***Natalia Misjac. Teoretyczne podstawy nauczania
Ukraińców składni polskiej***

W artykule zostały wyświetlone zasady teoretyczne nauczania Ukraińców składni języka polskiego, uwagę skupiono na przyczynach interferencji języka ukraińskiego na mówienie Ukraińców w języku polskim, na podstawie porównania osobliwości składni wymienionych języków zostały zrobione wnioski dydaktyczne o głównych problemach w opanowaniu przez ukraińskich studentów składni języka polskiego.

***Nataliia Misiats. Theoretical Foundations for Teaching
Ukrainians Polish Syntax***

The article lays some theoretical foundations for teaching Ukrainians the syntactic structure of Polish sentences. It focuses on the reasons for the interferential influence of the Ukrainian language on Ukrainians' speech in Polish. Didactic conclusions are made on the basis of the comparative analysis of syntactic structures in Ukrainian and Polish.